

Arrest

**nr. 98 778 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. BARON en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 augustus 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 29 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 19 september 2012.

1.3. Op 25 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 september 2012 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een Hindoe van etnische origine. U bent in 1986 in Kabul geboren. In 1997 bent u met uw familie naar de stad Ghazni verhuisd.

De situatie van de Afghaanse Hindoes is niet goed. Jullie worden lastig gevallen door de moslimbevolking. Om die reden kon u ook niet naar school gaan. U bleef altijd in huis. U bent in 1389 (2010) gehuwd met C.(...) D.(...) K.(...) (CGVS 11/20082, O.V. 6.867.318). Op een dag werd uw broer S.(...) ontvoerd door de Taliban. Na zeven dagen hebben de Taliban hem vermoord. Een maand voor u het land verliet, werd ook uw schoonbroer M.(...) door de Taliban ontvoerd. Uw schoonvader regelde jullie vertrek uit Afghanistan.

Jullie reisden via Peshawar naar Islamabad. Daar namen jullie een vliegtuig dat jullie naar een onbekende bestemming bracht. U weet niet onder welke identiteit u reisde. Op 17/08/2011 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Hindoegemeenschap wordt vervolgd door moslims. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man. In de beslissing van uw man wordt uitgelegd waarom deze asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing luidt als volgt:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u en uw vrouw het allerminst aannemelijk maken werkelijk afkomstig te zijn uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden gewezen op de zeer merkwaardige vaststelling dat uw vrouw geen van beide Afghaanse landstalen machtig is. Zij drukt zich uit in het Punjabi, het Hindko, Hindi en Engels. Hoewel dit een zeer uitgebreide talenkennis betreft, dient toch te worden opgemerkt dat dit zonder uitzondering talen zijn die de gemiddelde inwoner van Afghanistan onbekend zijn. Het valt moeilijk in te beelden dat iemand vijftig jaar in Afghanistan zou hebben gewoond zonder dat deze persoon een basiskennis van bijvoorbeeld het Dari, de gangbare taal in Ghazni, te hebben verworven. Dit is een eerste vaststelling die duidt op een verblijf elders dan in Afghanistan.

Verder lijken jullie niet geheel op de hoogte van de etnische samenstelling van de bevolking van Ghazni. U stelt eerst dat er "misschien een minderheid" van Uzbeken woont (CGVS, p.5). De informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, maakt geen melding van Uzbeken. U verklaart verder dat de Hazara's de meerderheid uitmaken in de stad (CGVS, p.5). Dit wordt tegengesproken door de info die stelt dat Hazara's slechts 20% van de

bevolking vertegenwoordigen. Het zijn de Tadzjiekken die de grootste groep vormen: de helft van de bevolking van de stad Ghazni is van Tadzjiekse origine. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat uw vrouw voor het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog nooit van deze Tadzjiekken gehoord heeft (CGVS, vrouw, p.5). Zij argumenteert dat zij nooit buitenkwam, wat niet ernstig is. Ook een Afghaanse vrouw met een beperkte bewegingsvrijheid zal op de hoogte zijn van dergelijke evidente zaken. Verder stelt uw vrouw dat de Hazara's door andere bevolkingsgroepen als minderwaardig worden beschouwd. Zij weet evenwel niet of de Hazara's sjiieten of soennieten zijn (CGVS, vrouw, p.5). Nochtans ligt het feit dat zij tot de sjiitische geloofsstrekking behoren aan de basis van spanningen met bepaalde soennitische bevolkingsgroepen, zoals de Pashtoenen. Van inwoners van Afghanistan mag een kennis van dergelijke elementaire zaken worden verwacht.

Voorts geeft u wel blijk van een beperkte kennis wat betreft de politieke en sociale situatie in Ghazni maar al zeer snel blijkt dat uw kennis bijzonder oppervlakkig en ingestudeerd is. Als het Commissariaat-generaal u bijvoorbeeld vraagt wie de burgemeester ("sharwali") van de stad Ghazni is, noemt u Mussa Khan. Echter, u lijkt deze functie te wisselen met die van gouverneur. U geeft uiteindelijk zelf aan dat Mussa Khan de gouverneur van Ghazni is en dat u niet weet wie de burgemeester van de stad Ghazni is (CGVS, p.4,5). U kent verder wel de naam Osman Osmani, de man die de gouverneursfunctie van 2008 tot 2010 waarnam, maar u weet helemaal niets over de reputatie van deze persoon: nochtans werd de man corruptie en machtsmisbruik verweten. Zo zou hij betrokken zijn geweest bij de verkoop van valse paspoorten, de diefstal van olieladingen, de smokkel van chromiet en andere duistere zaakjes. Hoewel u beweert dat u met andere marktkramers wel eens praatte over het hoofd van de politie of over de gouverneur (CGVS, p.7), moet worden vastgesteld dat uw kennis weinig diepgaand is. Vermoedelijk zal men het op de markten van Ghazni wel eens hebben gehad over de onfrisse praktijken van de gouverneur die even verderop in het provinciegebouw huist.

Verder stelt u dat er zowat elke dag incidenten zijn in de stad Ghazni. Het is dan ook opmerkelijk dat u slechts twee concrete voorbeelden van dergelijke incidenten kan geven. U noemt de dood van een mullah en een aantal anderen bij een aanval in een moskee. U heeft het ook over de dood van een politiechef, K.(...) genaamd, in een ander incident (CGVS, p.6). Nog opmerkelijker dan de vaststelling dat u slechts twee voorbeelden van dergelijke voorvallen kan noemen, is dat uw vrouw exact dezelfde voorbeelden geeft (CGVS, vrouw, p.8). Dit wijst er nogmaals op dat jullie een en ander hebben ingestudeerd.

Als u wordt gevraagd of u een radiotoestel had, antwoordt u dat dit het geval was. U slaagt er evenwel niet in meer dan twee radiozenders bij naam te noemen, waaronder Radio Ghaznawi. U meent dat Radio Ghaznawi een religieuze zender is die louter religieuze programma's brengt (CGVS, p.4). Dit is onjuist. Uit de bronnen blijkt dat deze zender er kwam met de steun van de organisatie USAID en dat deze zender vooral bedoeld is om de bevolking te informeren. Het is bovendien veelzeggend dat uw vrouw ontkent dat jullie een radiotoestel in huis hadden (CGVS, vrouw, p.7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt zij dat jullie er niet zolang onder hetzelfde dak woonden. Deze argumentatie overtuigt niet. Volgens uw verklaringen hadden jullie geen televisie of telefoon maar luisterde u naar muziek via de zender Salaam Watandar (CGVS, p.4). Uw vrouw, die het huis nooit verliet, zou hiervan op de hoogte moeten zijn. Voorts twijfelt uw vrouw als haar gevraagd wordt naar de kleur van een Afghaanse nummerplaat. Zij argumenteert dat ze nooit op dergelijke zaken heeft gelet, wat wederom niet overtuigt.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw beroepsactiviteiten evenmin overtuigen. Zo kent u geen van uw klanten bij naam (CGVS, p.5). Nochtans moet u een bijzonder bloeiende zaak hebben gehad. U geeft een onrealistisch winstcijfer van 300.000 tot 350.000 afghani per maand (komt overeen met 6000 à 7000 dollar per maand), in een land waar het gemiddeld inkomen van een huishouden ongeveer 400 dollar per jaar bedraagt. Dit toont aan dat u de waarde van het Afghaanse geld niet kent. Verder is het opmerkelijk dat u nauwelijks andere shopkeepers kent. U noemt Z.(...), denkt na en noemt dan G.(...) L.(...) (CGVS, p.5). Vervolgens denkt u nogmaals na en noemt u haji, wat geen naam is maar een titel. U slaagt er uiteindelijk in nog één naam te geven (CGVS, p.5). Het is niet geloofwaardig dat u omtrent dergelijke zaken, meer bepaald uw contacten met andere winkelhouders, geen spontanere verklaringen zou kunnen afleggen. Ook de vaststelling dat uw vrouw behalve de namen van de bureaus en de naam van een vriend van haar broer geen enkele moslim bij naam kan noemen (CGVS, vrouw, p.10), toont aan dat jullie niet in de Islamitische Republiek Afghanistan hebben gewoond.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat uw vrouw voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij niet wist waar in Kabul zij ooit woonde en dat zij niet kon verduidelijken in welke provincie de stad Ghazni ligt (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5 en 9). Dat dit aan de tolk te wijten was, zoals u nu verklaart (CGVS, p.8), is niet waarschijnlijk. Het gehoor verliep immers in de taal van haar keuze, het Punjabi. Verder blijkt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat een typisch Afghaanse term als 'wolyat' (provincie) haar onbekend is. Gevraagd naar de naam van haar 'wolyat'

noemt zij de wijk in Ghazni waar jullie zouden hebben gewoond (CGVS, vrouw, p.4). Dat zij dergelijke evidente zaken niet kan of kon verduidelijken, bevestigt het bedrieglijke karakter van jullie verblijf in Afghanistan.

Voorts kan verwezen worden naar uw merkwaardige houding als u wordt gevraagd of u weet naar welke landen de vele Sikhs en Hindoes die ooit in Afghanistan hebben gewoond, zijn uitgeweken. U stelt vreemd genoeg dat zij naar de Verenigde Staten, Canada of Europa zijn vertrokken (CGVS, p.3). Echter, uit de bronnen blijkt dat er eertijds ongeveer 200.000 Sikhs en Hindoes in Afghanistan woonden en dat zij massaal naar India en in mindere mate naar Pakistan zijn verhuisd. Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, is niet geloofwaardig. Zelfs als het Commissariaat-generaal u met deze informatie confronteert en vraagt of de Afghaanse Sikhs en Hindoes dan niet in Delhi en het nabije Faridabad wonen, doet u alsof dit de eerste keer is dat u hiervan hoort. U vraagt zelfs of Faridabad in Ghazni is (CGVS, p.3). Op de Facebookpagina van uw oom P.(...) D.(...) C.(...) bijvoorbeeld verklaren zes personen nog steeds in Faridabad te wonen. Dat u zich wat dit soort zaken betreft onwetend verklaart, roept de nodige vragen op. Als het Commissariaat-generaal informeert naar bijvoorbeeld de verblijfplaats van de familie van uw vrouw, beweert u dat u niet weet waar haar familie woont. U stelt: "Ze zijn buiten Afghanistan. Ik weet niet waar ze zijn. Misschien in Kabul, sommigen. Ik weet niet waar de rest is" (CGVS, p.10). U stelt ook een zus, een moeder van twee kinderen, te hebben. U beweert dat zij is "verdwenen" (CGVS, p.9). Dit alles is hoogst merkwaardig. Ook uw vrouw doet bijzonder geheimzinnig over de verblijfplaats van haar familie. Zo verklaart zij dat de broers van haar vader ooit vertrokken zijn uit Afghanistan maar ze beweert niet te weten waar zij wonen (CGVS, vrouw, p.4). Dat u en uw vrouw niet zouden weten waar andere Sikhs of familieleden naartoe zijn getrokken, is zeer ongeloofwaardig. Dergelijke houding is niet ernstig en toont eens te meer aan dat uw verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig is.

Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reisdocumenten kwijt wil, doet ernstige vragen rijzen bij het beginpunt van uw reis en uw algemene geloofwaardigheid. Zo stelt u niet te weten onder welke naam u heeft gereisd (CGVS, p.2,3). Bovendien beweert u ook niet te weten waar het vliegtuig dat jullie in Pakistan zouden hebben genomen, geland is (CGVS, p.2). Dit is geheel ongeloofwaardig, te meer u en uw vrouw het Engels machtig zijn. Dat u omtrent deze zaken bedrieglijke verklaringen aflegt, versterkt het vermoeden dat u vanuit een ander land dan Afghanistan naar België bent gereisd.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status

of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Uw taskara is niet van die aard dat dit document bovenstaande argumentatie vermag te wijzigen. Het betreft een oud document van 1982 dat geenszins een bewijs levert voor uw verblijf in Afghanistan. Dat u, tenslotte een handelaar, geen document van recentere datum kan voorleggen, is opnieuw veelzeggend.

Uw taskara is niet van die aard dat dit document bovenstaande argumentatie vermag te wijzigen. Het betreft een oud document dat geenszins een bewijs levert voor uw verblijf in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot D. K. C.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 98 777 van 13 maart 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van D. K. C. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat hij voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling zoals gesteld in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aan zijn verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, (ii) het feit dat hij geen enkele informatie over zijn reisdocumenten kwijt wil ernstige vragen doet rijzen bij het beginpunt van zijn reis en zijn algemene geloofwaardigheid, en (iii) de loutere vaststelling dat hij over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/sikh is niet volstaat om hem de status van vluchteling toe te kennen.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4.1. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Afghanistan/Gazni, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.4.2. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt geboren en getogen te zijn in Afghanistan/Kabul en in 1376 verhuisde naar Gazni (gehoor, p. 3). Voorts stelt verzoeker dat hij handelaar was in katoen/herenkledij. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde land en streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen zijn verblijf aldaar kan aantonen.

2.4.3. In de mate verzoeker betoogt dat het CGVS zich baseert op een aantal vermoedens maar niets bewijst en stelt dat het feit dat zijn echtgenote geen Dari spreekt en geen andere moslims kent niets te maken heeft met zijn eigen asielaanvraag, zijn echtgenote opgroeide in een sterk gesloten Hindoe-gemeenschap, en zij nooit naar school kon gaan en daarom geen Dari spreekt, wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoekers echtgenote geen Dari spreekt één van de vele elementen is waarom geen geloof wordt gehecht aan hun verblijf in en afkomst uit Afghanistan.

Verzoeker zou als handelaar actief deelgenomen hebben aan het sociaaleconomisch leven zodat van hem een gedegen kennis kan worden verwacht over zijn regio. Verzoeker betwist niet dat zijn kennis, en deze van zijn echtgenote, over de etnische samenstelling van de bevolking in Gazni beperkt is. Van iemand die beweert getogen te zijn in Gazni is dit niet aanvaardbaar zeker niet wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker handelaar is. Verzoeker kent de naam Osman Osmani maar weet niets over de reputatie van deze gouverneur, wat eveneens onaanvaardbaar is voor een handelaar. Osman Osmani werd immers genoemd in zaken die betrekking hadden op corruptie en machtsmisbruik, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Gelet op verzoekers profiel zou ook verwacht kunnen worden dat hij op de hoogte is van de naam van de burgemeester van zijn stad, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Voor wat betreft de incidenten in de stad komt verzoeker niet verder dan twee. De vaststelling dat zijn echtgenote precies dezelfde twee incidenten noemt wijst er dan weer op dat verzoeker en zijn echtgenote één en ander hebben ingestudeerd. Voorts worden incoherente en onjuiste verklaringen afgelegd met betrekking tot de radio en de programma's.

In de mate verzoeker bevestigt dat hij goed geld verdiende als verkoper van kleren en zijn omzet zeker niet onrealistisch is, kan hij de Raad niet overtuigen. Immers naar verzoekers beweringen zou hij als handelaar in kleren een inkomen hebben gehad van 6000-7000 dollar per maand terwijl het gemiddelde inkomen in Afghanistan geen 500 dollar is (adm. doss., landeninformatie stuk 16). Bovendien kan verwacht worden dat verzoeker spontanere verklaringen kan afleggen over zijn tewerkstelling, wat in casu niet het geval is.

Tot slot is het niet aannemelijk dat verzoeker als handelaar over geen enkel ander (origineel) document zou beschikken om zijn identiteit, afkomst en profiel aan te tonen dan een taskara van 1982. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert blijkt geenszins dat hij een paspoort heeft neergelegd.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist noch weerlegd, namelijk dat zijn echtgenote niet wist waar zij in Kabul had gewoond en zij niet kon verduidelijken in welke provincie de stad Gazni ligt, het gebrek aan kennis van het woord 'wolyat', verzoekers merkwaardige houding wanneer gevraagd wordt naar welke landen de vele Sikhs en Hindoes zijn uitgeweken, en het gebrek aan informatie over zijn reisdocumenten. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op deze vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk afkomstig te zijn van Afghanistan/Gazni.

2.5. Verzoekers verwijzing naar algemene informatie over de Hindoes in Afghanistan is niet dienstig aangezien hij niet aannemelijk maakt dat hij en zijn echtgenote afkomstig zijn uit Afghanistan.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.7. Na grondige lezing van het gehoorverslag komt de Raad tot de conclusie dat alle bevindingen van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers gebrek aan kennis over Afghanistan er steun in vinden. Het is op basis van het geheel van alle in de beslissing opgenomen elementen op grond

waarvan de Raad tot het oordeel komt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij getogen is in Afghanistan/Gazni. Verzoekers bewering vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek in Kabul/Gazni te hebben geleefd is niet aannemelijk. Dit heeft als gevolg, gelet op het voorgaande en het feit dat sinds decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven, dat verzoeker noodzakelijkerwijs ergens anders verbleef. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat verzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap/nationaliteit heeft waardoor de noodzaak aan het recht op internationale bescherming zou wegvallen. Meer nog, verzoeker gaat eraan voorbij dat door klaarheid te scheppen over zijn verleden, hij de asielinstanties in de mogelijkheid stelt na te gaan of hij effectief kan buigen op een andere nationaliteit, wat door zijn gebrek aan medewerking niet het geval is.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in 2011 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.8. De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, inzonderheid een schrijven van de 'Afghan Hindu & Sikh Community Council' en een Duitse Hindu vereniging, hebben betrekking op de algemene situatie van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan. Deze stukken tonen niet aan dat verzoeker en zijn echtgenote uit Afghanistan afkomstig zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. Verzoeksters taskara, welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, vermag niet afbreuk te doen aan het voorgaande. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing betreft het een oud document dat geenszins een bewijs levert voor haar verblijf in Afghanistan.

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS